

appime consentiunt, plura quæ honori inserviunt Beatæ Virginis Mariæ, plura etiam quæ satis acute dicta videntur, qualia sunt ista : « Quis hominum illud (mysterium) æstimare conabitur, in quo solus sibi est Deus » et auctor et conscius? » Et iterum : « Nascitur Christus » non necessitate vivendi, sed voluntate salvandi. » Et denique : « Sic enim Potentissimus prodiit ex Maria, ut » et infirma carnis subiret, et Unigeniti non amitteret » majestatem, ac temperamento quodam admirandi mysterii, et per hominem Deus cum hominibus loqueretur, » et homo per Deum de diabolo triumpharet. »

In Sermonis IX critica unum est verum, sed reliqua plane sunt falsa. Falsum est ex eo quod sermonis exordium brevesit, ipsum penitus esse abjiciendum, cum sermo possit sua carere integritate, et longioris tantum repræsentare fragmentum. Falsum est sententias allatas manum ita gravem, ponderosam, et (quod utrum eruditionis altitudinem ostendat, an legentis existimationem captet, nescio) ut græce loquamur φορτικὴν arguere, ut penitus inde respuenda sit tota oratio. Falsum est ex reliqui textus lectione tædium posse reformidari, cum Erasmus totum tractatum, unde assumptus est, esse *hominis eruditi* foetum censeat, imo et *arguti et facundi*; cum illum sine cunctatione adjudicent Augustino Lovanienses; cum idem faciat Bellarminus, necnon et antea fecerit venerabilis Beda, qui inde quædam citat in caput primum Epistolæ sancti Pauli ad Romanos. Has videsis auctoritates in ipsa adversarii editione Tom. VIII, fol. 1523-1524. Sed verum est hic iterum nostram defecisse vigilantiam, fragmentumque de

quo agitur jam esse stampatum in tractatu *contra quinque hæreses*, n. 6 et 7. Utrum vero illum rejiciendo bene egerint Benedictini, ipse pronuntiet lector.

Sermo X defensione non indiget, cum tota adversarii critica in eo ponatur, quod non debeamus iterum *judicare quæ bene a Benedictinis judicata sunt*. Sed utrum *bene*, ibi versatur quæstio, quæ ab impugnante non solvitur. Argumenta vera esse declarat, si aliunde constet de authenticitate Sermonis; atqui de ea constat per codicis veteris auctoritatem; ergo nulla superest objectio, nisi forte unius phrasis, ut dicitur, barbaries, et inficeta cum superioribus conjunctio, quæ ad ultimum quædam intermedia deesse demonstrant, nilque amplius, quod noceat, possunt inferre.

Sermonis XI critica in eo tota fere versatur quod noster adversarius deprehenderit typographica menda, quæ corrigere nescivit. Prius est verbum *genuisset*, quod positum est pro *generaret*; posterius vero, quod exclamationis puncto notatur, ut prorsus latinitati contrarium, est vox *incedebis*; barbarum prorsus verbum; indignabundus criticus in hoc verbum proruat (*sic*)! sed non sane animadvertit totum furorem in hoc recidere, quod mutanda sit littera *c* in *s*, et tunc habebit optimæ latinitatis verbum *insedebis*. Gratias ago adversantis malitiæ, quod mihi facilitatem tribuat catalogum mendorum typographicorum ad calcem voluminis hujus excudendi, ut videbitur infra in fine. Sed si menda quædam typographica nobis exciderunt, dum stampis submitteretur opus ineditum multumque propter codicum vetustatem et

notariorum incuriam intricatum, caveat ne quis rursus annotare velit menda etiam gravissima, quæ in tam laudabilem aliunde ipsius editionem, sed tamen ex impresso jam textu conflata, irrepserunt. Quis nesciat tot imprimendi opera præcipitem ardorem, multorum, etiam invitis edentibus, errorum fontem existere? Præter autem duo illa menda, tertium reperitur, quod adversarium fefellerit, ut me ipsum fefellerat adhuc in legendis codicibus nimis novitium, nempe vox *laxa* pro *lassa*, cum in manuscriptis sæpius duæ litteræ *ss* per unam *x* exprimantur. Hinc legendum est *lassa insedebis*, quod auctorem scripsisse aut dictasse certissimum esse fatendum est. Non loquor de verbo *fiet*, quia potest facillimam excusationem accipere; nec de vocibus in *Prophetis et Lege*, non autem *ex Lege*, quod claudicat. Hæc sola igitur objecta remanent, nempe quod usurpetur vox *sacramentum*, quam nihil efficere jam probatum est, et quod sanctus Doctor dixerit: *Cæli non habent accusatorem?* Quid hæc sibi velint, quærit adversarius. Nunquam ergo legit Apocalypsim, in qua hæc reperisset verba, quæ illius quæstioni clare prorsus respondissent (Apoc. XII, 10): *Et audivi vocem magnam de cælo dicentem: Nunc facta est salus, et virtus, et regnum Dei nostri, et potestas Christi ejus, quia projectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat illos ante conspectum Dei nostri die ac nocte.* Adde quod si Maria dicat *se delegisse in templo servire*, non dicit se hoc ita delegisse, ut totam vitam suam consumeret in templo, sed ut primis ibi consumptis vitæ suæ annis, virum] deinde non

cognosceret. Si nulla major in toto Augustino se offerret difficultas, non tam vehemens aliquando surrexisset pugna inter doctos de sensu Augustiniano.

Legi sæpiusque perlegi Sermonem XII, nec illum agnovi *desultorie scriptum*, et *ab aliis ad alia dilabentem*, nisi dicatur hic sermo *dilabi ab aliis ad alia*, quæ verba Evangelii successive et sapienter evolvit. Nihil barbari præ se ferunt voces *meruimus* et *percreditur*, quanquam dici possit in codice male scriptum fuisse *percreditur* pro simplici verbo *creditur* per inadvertentiam notarii qui replicavit syllabam *per*, quæ paulo ante legitur in verbo *permanet*. Nemo est in lectione codicum vel parum versatus, qui has reduplicaciones non sexcentis vicibus repererit. Non video cur vir prudens non dixisset, *Intrat uterum (Filius Dei), ut utero te reformet*; venit enim ut nos reformaret ab utero exeuntes. Utrum denique abrumpatur sermo et mancus sit, an aliam et longiorem habuerit conclusionem, nihil interest, nec inde prorsus lædi potest ejus authenticitas. Hoc unum deduci potest, illum videlicet non esse integrum, ejusque tantum superesse fragmentum, quod ideo certe non abjiciendum videbitur, cum tot fragmenta ipsi collegerint Benedictini, et quidem multo breviora.

Evidentem esse prædicat adversarius Sermonis XIII criticam, nec ista talis forte omnibus videbitur. Ex eo quod quædam legantur in sermone apocrypho, in quo multæ leguntur sancti Augustini sententiæ, non ausi eramus illum prorsus rejicere, cum auctoritatem codicis antiqui haberet, sed dixeramus sententias sermonis spurii ex eo

esse desumptas, sicut multas alias continet, quas ex aliis detractas agnoscunt omnes, quin ideo sermones isti sancto subripiantur Augustino. Sed probare nititur additiones istas insulas esse et ridiculas. Sic post hanc phrasim quæ in utroque textu reperitur: « Fecit gravidam Virginem, » qui nasciturus erat ex Virgine; » codex noster addit: *Non tamen gravidam, quia lux non habet pondus.* Hinc si critico fides oratorius numerus deletus, et inficetum corollarium adjectum est. Hoc attendat et iudicet lector; pulchra mihi videtur nec Augustino indigna cogitatio, quam alibi etiam apud sanctos Doctores reperies. Sententiis præcedentibus aliquid in nostro textu deesse videtur, aut aliquod irrepsisse mendum, quod facile explicari potest per replicationem pronomini *quem*. Libentissime crediderim primarie fuisse scriptum: « Et » quæ domus ejus, quam sibi ipse construxit, nisi homo » Christus Jesus, quem gloriosa Virgo suscepit, quem » Spiritus sanctus copulavit, etc. » Si autem sermonem editum ex uno codice velis repudiare propter verbum, quod aliquid affert difficultatis, nulla jam haberi poterit authenticitas, nisi purum habeas omnino textum, quod absurdum est. Perfidæ sunt sequentes quæstiones, sed soluta facillimæ. Dixisset-ne Augustinus *vilitatem Deum homines credere?* Ita certe, si sententiam referas integram; vilitatem suscepit naturæ humanæ, et hæc naturæ humanæ vilitas in Dei participationem admissa est, ita ut credamus Deum, quem vilem hominem videmus. — An Augustinus *talem incarnationis finem statuisset, ut incredulis cæcam noctem incuteret?* Ita certe, et op-

time, si totum argumentum adducatur. Primo enim orator dicit Christum venisse *libertatis arbitrum ... reddi-torem pacis ... recuperationis inventorem, ut lumen vultus sui credentibus demonstraret*; sed dein ipsum ad hoc se manifestasse, *ut cæcam incredulis noctem incuteret*; quod idem est ac Simeonis oraculum dicentis: *Positus est hic in ruinam et in resurrectionem multorum in Israël* (1). — Nonne autem absurda est vox *lector*, cum agatur de sermone? Minime, si attendatur ad usum notariorum, qui sermones ex antiquis Patribus extrahebant, ut lectio fieret juxta solemnitates, sive inter prandendum, sive in Ecclesia, sive in cellulis, unde sæpius vocem *fratres* mutabant, substituta voce *lector*. — Sed nonne barbara est vox *imprægnari*, et præsertim *imprægnari auribus*? Quoad sententiam ipsam, qua dicitur Maria auribus concepisse, non excusatione indiget, cum alibi sæpius apud Patres reperiatur; sufficit igitur ut legitimam vindicemus vocem *imprægnari*, quæ sæpius ab ipso fuit usurpata Augustino. Sic in Psalmum xxxix (2): « Imprægnata est anima, sperat se posse adipisci. » Et ibidem: « Imprægnari vis, hinc imprægnare. » — Sed agnoscitur ibidem *verborum lusus et sonorum quæsita melodia, vel rhythmus medio ævo tantopere adamatus*. Ergo inter opera mediæ ævi omnia fere scripta sancti Augustini amandare festines, cum totus sit *in rhythmis et sonorum quæsita melodia*. Nonne hoc est ejus dicendi modi distinctivus character, aut potius præcipuum ejus styli vitium. Aperio ejus sermonum librum et in tua edi-

(1) Luc. II, 34. — (2) Enarr. in Psal. xxxix, n. 28.

tione, tom. v, fol. 1282 (1), de Natali Domini hæc reperio:
 » Concipiens virgo, pariens virgo, virgo gravida, virgo
 » foeta, virgo perpetua. Quid miraris hæc, o homo?
 » Deum sic nasci oportuit, quando esse dignatus est
 » homo. Talem fecit illam, qui est factus ex illa. Ante-
 » quam enim fieret, erat; et quia omnipotens erat, fieri
 » potuit manens quod erat. Fecit sibi matrem, cum esset
 » apud Patrem; et cum fieret ex matre, mansit in Patre.
 » Quomodo Deus esse desisteret, cum homo esse coepit,
 » qui genitrici suæ præstitit, ne desisteret virgo esse cum
 » peperit? Proinde quod Verbum caro factum est, non
 » Verbum in carnem pereundo cessit, sed caro ad Verbum
 » ne ipsa periret, accessit: ut quemadmodum homo est
 » anima et caro, sic esset Christus Deus et homo. Idem
 » Deus, qui homo, et qui Deus, idem homo, non con-
 » fusione naturæ, sed unitate personæ. Denique qui Fi-
 » lius Dei generanti est coæternus semper ex Patre, idem
 » filius hominis coepit esse ex virgine. Ac sic et divinitati
 » est addita humanitas, et tamen personarum non est
 » facta quaternitas, sed permanet Trinitas. » Quid sentis
 de hoc dicendi genere? Est-ne Augustinianum, nec ne?
 Sed forte multum laboravi ad hoc fragmentum reperien-
 dum. Lege sermonis sequentis principia (2): « Laudem
 » Domini loquetur os meum: ejus Domini per quem facta
 » sunt omnia, et qui factus est inter omnia: qui est
 » Patris revelator, matris creator: Filius Dei de Patre
 » sine matre, filius hominis de matre sine patre: magnus
 » dies Angelorum, parvus in die hominum;... cuncta sæ-

(1) SERM. CLXXXVI, N. I. — (2) SERM. CLXXXVII, N. I.

» cula ordinans de sinu Patris, hodiernum diem conse-
 » crans de utero matris: ibi manens, hinc procedens;...
 » mundum implens, in præsepio jacens; sidera regens,
 » ubera lambens; ita magnus in forma Dei, brevis in
 » forma servi, ut nec ista brevitate magnitudo illa mi-
 » nueretur, nec illa magnitudine ista brevitatis premere-
 » tur. » Dic, precor, quæ et quanta super nos sonarent
 anathemata, si talia non a Benedictinis, sed a nobis fuis-
 sent edita. Nedum igitur iste rhythmus authenticitati no-
 ceat, huic plurimum favet, cum ad stylum Augustinia-
 num proximius accedat. Cur autem Christus non dicere-
 tur *fides vera credentium*, prorsus nescio; nec magis
 scio cur non posset *clausura discutientium* nuncupari,
 cum pacem et concordiam terris attulerit.

Si quis abjectis omnibus præjudiciis sermonem XIV
 legerit, nihil inficetum nec absurdum reperiet. Cur reji-
 ceretur sermo propter hæc duo verba *letalem mortem*
 et *auris curvi anfractus*, cum posterius hoc corporis
 membrum non inepte exprimat, prius autem vel possit
 excusari ex solitis Scripturæ congestionibus *morte mo-
 rieris*, vel tribui possit notariorum incuriæ, *letalem* forte
 ponentes pro *fatalem*, aut quid simile? cur repudiare
 tur propter dicendi modum perfecte latinum, quo asse-
 rantur Abraham et Jacob *adeptos esse conjugium*? cur
 amandaretur inter spuria, propter gratissimam illam et
 familiarem Augustino collationem apes inter et virgines?
 Nonne latinæ, quin et eloquentes sunt istæ voces *sine cons-
 cientia maritali*? Tria tamen hæc menda irrepsisse fateor,
 quæ corrigas, nempe *venit pro veni; ore osculis pro*

oris osculis; et matres cognoscunt pro concipiunt. Menda nobis tribue, si excusare nolis, sermonem autem Augustino.

Sermo XV ita sapit Augustinum, ut *collectanea Augustiniana* ab adversario vocetur. Quid autem ad illum expungendum objicitur. *Rhythmus ludentis*? Sed ludentem in rhythmis Augustinum satis agnovimus. — Unum typographicum mendum, quo scriptum est *repellemus* pro *repellamus*? Quot Augustini sermones apud adversantis editionem, ubi graviora oculos et mentem lædunt menda. — Dicendi quædam forma, quæ minus rhetorica videtur, quaque scriptum est Christum non *indiguise*, ut *dignaretur* nasci? Sed quid hic ridiculum; non certe indigebat Christus ut dignationem huc usque protenderet, nempe usque ad vilem inter homines nativatem. — Verba hæc, quæ parum accurata videntur: «Teneamus eum, ne, *peccatis facientibus*, a nobis repellamus eum?» Sed hæc non absque sensu dicta sunt, quanquam hic notarium errasse mihi fuerit manifestum; credo scriptum fuisse, *ne peccata facientes*, sed corrigere non sum ausus, cum nullius codicis auctoritate correctio niteretur.

Sermonis XVI exordium est diversum ab eo quod apud Benedictinos legitur, et certe lectu non est indignum. Adversarius noster magna videtur laborare ridendi facilitate, cum in risum solvatur ex hoc dicto: «Coelos hodie intellige Angelorum choros,» in quo ne minima quidem apparet subridendi materies. Quid enim ridiculum si orator christianus auditores moneat *hodie*, id est, in nativitate Christi, ita interpretanda esse hæc verba Psal-

mistæ *Lætentur cœli*, ut per verbum *cœli* intelligatur non locus ubi degunt Angelorum chori, sed ipse chorus Angelorum? Cur autem italicis distinxerit hæc verba, *inclinavit se*, nempe Filius Dei, *ut nos erigeret*, prorsus non possum capere? Qui autem ad risum tam facile convertitur, non minus facile tædio afficitur; non enim sine tædio describit, quæ lector, non modo sine tædio percurret, sed etiam cum aliquo voluptatis sensu, ut videre est, sive apud nostram editionem, sive apud ipsum criticum. Hic autem ibi, sicut et alibi, nonnulla exprobravit, quia illorum sensum non est adeptus. Sic cum orator locutus fuerit de muliere quæ incurvata erat multis ab annis, eamque dixerit typum esse generis humani, addit: «In hac muliere hodie natus Dominus noster, etc.» non ut asserat Filium Dei natum esse ex incurvata illa muliere, sed ut indicet eum esse natum in genere humano, cujus illa mulier formam præferebat, quod ex contextu facillime concipitur. Si vero durior hic sensus videatur, tollatur vox *hæc*, quæ amanuensium errore potuit irrepere, et tota evanescet difficultas.

Eadem ratio, quæ nos impulit ad acquiescendum sermonis IX repudiationi, nos iterum ad id impellit ut Sermonem XVII inter spurios rejiciamus. Legitur enim quoad dimidiam partem in Tractatu contra quinque hæreses, quanquam, cum Tractatus iste conflatus sit ex sententiis Augustinianis, imo et juxta plures vere sit Augustinianus, possit aliquatenus defendi. Si vero hoc veritati concedimus, critici minime possumus acumen mentis admirari, qui velut ridiculam profert hanc sententiam, justum

non habere *immixtionis aliquid* plumbi, quia nihil præcedit de *auro* vel *argento* dictum, et lepide satis adjicit se credere talem sermonem scriptum fuisse a *fabro*; ergo quotiescumque scriptor aliquis metaphoram assumet ex auro et plumbo, faber erit; quotiescumque ex navibus et mari, erit nauta; quotiescumque a terræ cultura, agricola dicetur, et sic de reliquis. O vere admirabilis critica! Nec magis in judicando acutus apparebit, cum *ineptiam* vocet sententiam, qua dicitur Maria *nullis fascibus peccatorum fuisse ponderata*, et maligne indigitat typographicum mendum, quo vox *facibus* posita est pro *fascibus*, non præmittendo in hac voce manifestum stampatoris excidisse errorem. De hac autem cogitatione Mariam bajulasse Christum, quin onus sentiret, jam animadversum est illam ad plures alios pertinere doctores, nec indignam esse quæ ab Augustino fuerit usurpata. Sit ergo recta conclusione definitum, ultimam hujus sermonis partem jam alibi fuisse editam, sive in Tractatu contra quinque hæreses, sive in nostro Sermone IX, sed priorem partem plura continere nondum edita, et quæ utiliter a doctis sunt perlegenda.

Sermonem XVIII, qui in editione sancti Leonis legitur, sicut in annotatione nostra explicatur, sed ad beatum Doctorem a Quesnello et fratribus Ballerini minime pertinere declaratur, ex duorum auctoritate codicum sancto Augustino restituumus, nec ex eo potest subverti tanta auctoritas, quod gratis assertur dicendi genus alienum esse ab Augustiniano. *Sancti hujus Doctoris lectione imbutus* citatam periodum ab ejus genere non discrepare af-

firmiter, gratis negans quod a critico gratis assertur. Si autem quæras cur editum jam apud sancti Leonis appendixem hîc emiserimus, facile respondetur hoc factum esse propter tres gravissimas rationes; 1° ut legentes simul inveniunt, quæ ad sanctum Augustinum possunt referri; 2° quia cum nullibi appendices edamus, iidem habeant hunc sermonem, quem aliter nullibi in Collectione selecta reperiretur; 3° quia multæ sunt variantes lectiones quæ ad inferiorem paginæ marginem indigitantur, et alicujus momenti viris antiquitatis amantibus videbuntur.

Sermo XIX non paraphrasis est sermonis dubii 375, sed tantum unam eandemque cogitationem exponit, modo tamen diverso, quod sæpius occurrit in veris sancti Augustini sermonibus. Sententiæ ordinem narrationis sequuntur, nec proinde possunt tanquam incoherentes suggillari; nam, hoc admissio, omnes sanctorum doctorum sermones, qui varios Prophetarum aut Evangelii textus evolvunt, deberent quasi eodem incoherentiae crimine laborantes traduci. Sectiones 3 et 4 non ex sermone ad Catechumenos conflatae fuere, sed tantum de eodem argumento tractant, ita ut cogitationes aliquæ similes sint, verba autem differant. Nec æquum foret abjudicare nostro Doctori omnes sermones, in quibus *invektivæ in longum extractæ* reperiuntur, cum similia sæpius habeantur apud genuinos ejusdem sermones. Sic mihi librum fortuito aperienti subito occurrit hæc apostrophe ad Mariam Mariani martyris matrem, quam cum Maria Christi genitrice comparare gestit (1): « O sancta et tu, Maria,

(1) Serm. CCLXXXIV, n. 2.

» impar quidem merito, sed par voto! Felix et tu! Pe-
 » perit illa martyrum Principem, peperisti tu Principis
 » martyrem; peperit illa testium Judicem, peperisti tu
 » Judicis testem. Felix partus, felicior affectus. Quando
 » peperisti genuisti, quando amisisti exultasti. Quid est
 » hoc, quando peperisti genuisti, quando amisisti exul-
 » tasti? Non frustra, nisi quia non amisisti. Ubi dolor
 » non erat, fides erat. Carnalem dolorem de corde fides
 » spiritualis excluserat. Videbas te filium non amittere,
 » sed præmittere: totum quod gaudebas, sequi volebas.»
 Si tale fragmentum apud ineditos legeretur, quot et quanta
 pronuntiarentur anathemata? qui verborum lusus! quæ
 puerilia exprobrarentur vocum certamina! invectivæ
 longiores dicerentur ab Augustino prorsus alienæ; et ta-
 men Augustinum habes, et totum Augustinum. Sed forte
 brevior est apostrophe; legas precor sequentia: «O beati
 » Martyres, unde vobis ista? Scio vobis corda humana;
 » unde vobis ista divina? Ego dico, A Deo; quis est qui
 » dicat, A vobis? quis est qui vos male laudando invi-
 » deat vobis? Nescio quis dicit a vobis hæc esse? Res-
 » pondete illi: *In Domino laudabitur anima mea.*
 » Nescio quis dicit a vobis hæc esse? Respondete illi,
 » si mites estis, respondete: *In Domino laudabi-*
 » *tur anima mea.* Respondete et hoc in populo Dei:
 » *Audiant mites et jucundentur.* Nescio quis dicit a
 » vobis hæc esse? Respondete illi: *Non potest homo*
 » *accipere quidquam, nisi datum ei fuerit desu-*
 » *per,* etc.» Plura quæ sequuntur, et eodem modo
 scripta sunt ex industria omitto. Sed apostrophe est hoc,

non invectiva. Transi ad reliqua: «Quid, infidelis, su-
 » perbis? Laudas Martyrum patientiam, quasi a se ipsis
 » possent esse patientes? Apostolum potius audi, gentium
 » doctorem, non infidelium deceptorem. Certe in Marty-
 » ribus patientiam pro Christo laudas, et eam ipsis as-
 » signas? Audi potius Apostolum Martyres alloquentem
 » et corda humana sedantem. Audi, inquam, dicentem,
 » *Quia vobis donatum est pro Christo.* Audi pietatem
 » exhortantem, non adulationem fallentem: *Vobis,* inquit,
 » *donatum est.* Donatum est, audi, etc.» Audi et tu qui
 nobis in omnibus adversaris, quod Augustinus ab in-
 vectivis non prorsus abhorruerit, præcipue cum illa
 rhetorices figura multum sæpius valeat in dicendo, nec
 in *spuriorum mare* sit in æternum submergenda.

Sermonem XX ita deprimit criticus noster, ut dam-
 nato sine misericordia initio, damnet severius et finem,
 exclamando: *Dignus misero sermone finis!* Illum autem
 legi et perlegi, nihilque inveni quod tam iniquo possit
 favere iudicio. Pulcher admodum est ille sermo, et in
 cunctis Augustinianus. Si quæ insurrexere adversarii ocu-
 lis difficultates, hoc inde accidit, quod cupiditate abreptus
 sæpius caliget, nec rerum sensum assequi prævaleat.
 Primam sententiam velut ratione destitutam exagitat,
 quæ ita plana est, ut vel puer in latino novitius hanc
 facillime intelligat. «Jejunia, inquit orator, ita Deo grata
 » sunt, ut exigat ista propitius, exigat et iratus.» Nescio
 quid loquitur de antropomorphismo adversarius; ejus
 doctrina obruor; ejus dicendi et cogitandi modus meam
 intelligentiam nimium superat. Sed oratorem perfecte in-